

Arrest

nr. 157 748 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 25 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 november 2014.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 28 september 2015.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 25 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 november 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen vreemdelingen zijn, vrijgesteld van de visumplicht, die langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Eventuele vernietigingen van de bestreden beslissingen kunnen aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft en de kritiek van de verzoekende partijen dat er geen rekening zou gehouden zijn met het schoollopen van de minderjarige kinderen en dus meer algemeen over de belangen van de kinderen in het kader van de beoordeling van voormeld artikel 74/13 zoals het afgelegde schooltraject en de opportuniteit om de opleiding te voltooien, en het betekenen van de bestreden beslissing na het aanvatten van het schooljaar, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het schoollopen van de kinderen van de verzoekende partijen. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsverplichting bevat, wijst de Raad erop dat op grond van voornoemd artikel het volstaat dat op een of andere manier blijkt dat rekening werd gehouden met de in deze bepaling vermelde elementen indien deze relevant zijn in de voorliggende zaak. In de synthesesnota van 25 september 2014 opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat “betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.” De verzoekende partijen kunnen voorgaande kritiek derhalve niet dienstig aanvoeren.

Bovendien kan de vraag gesteld worden naar het belang dat de verzoekende partijen hebben bij het aanvoeren van deze grief nu zij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevinden en er geen indicaties bestaan aan de hand van de stukken van het administratief dossier dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen niet langer schoollopen.

Wat de kritiek van de verzoekende partijen met betrekking tot artikel 3 en 13 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen hekelen dat het beroep tot nietigverklaring en/of de vordering tot schorsing geen schorsend karakter heeft en hiermee kritiek op de vreemdelingenwet uiten. De Raad merkt op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. Hij mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op correcte wijze werd toegepast.

Er dient ook op gewezen te worden dat het indienen van een beroep met schorsende werking tegen een beslissing van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet - hoe dan ook - niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt, doch enkel de gedwongen uitvoering ervan schorst gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. De bestreden beslissingen houden geen gedwongen terugkeer in naar het land van herkomst. Zoals hierboven reeds werd

uiteengezet, werden de verzoekende partijen bij arrest van de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Voor zover zij verwijzen naar het arrest van het EHRM Josef t. België van 27 februari 2014, dient er te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken zich in dezelfde omstandigheden te bevinden als de betrokkene in het arrest Josef.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM volledig onbesproken laat in die zin dat zij op geen enkele wijze concrete elementen aanbrengen om voormelde schending aan te tonen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Dienvolgens dient er met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM op gewezen te worden dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantonen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 september 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 3 november 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 21 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP'en stellen dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de minderjarige kinderen. In het kader van de motiveringsplicht moet evenwel expliciet worden gemotiveerd omtrent de minderjarige kinderen. Dit is in casu niet gebeurd. VwP stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht bevat. Verder wijst zij erop dat het administratief dossier een synthesenota bevat waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de motiveringsplicht en de verzoekende partijen betogen dat *“expliciet [moet] worden gemotiveerd omtrent de minderjarige kinderen”*, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de minister de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen de schending van de motiveringsplicht slechts ter terechtzitting van 3 november 2015 naar voren hebben gebracht. De verzoekende partijen tonen verder niet aan dat voornoemde schending niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en

onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in de beschikking het volgende wordt vermeld:

“Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft en de kritiek van de verzoekende partijen dat er geen rekening zou gehouden zijn met het schoollopen van de minderjarige kinderen en dus meer algemeen over de belangen van de kinderen in het kader van de beoordeling van voormeld artikel 74/13 zoals het afgelegde schooltraject en de opportuniteit om de opleiding te voltooien, en het betekenen van de bestreden beslissing na het aanvatten van het schooljaar, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het schoollopen van de kinderen van de verzoekende partijen. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsverplichting bevat, wijst de Raad erop dat op grond van voornoemd artikel het volstaat dat op een of andere manier blijkt dat rekening werd gehouden met de in deze bepaling vermelde elementen indien deze relevant zijn in de voorliggende zaak. In de synthesesnota van 25 september 2014 opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat “betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.” De verzoekende partijen kunnen voorgaande kritiek derhalve niet dienstig aanvoeren.

Bovendien kan de vraag gesteld worden naar het belang dat de verzoekende partijen hebben bij het aanvoeren van deze grief nu zij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevinden en er geen indicaties bestaan aan de hand van de stukken van het administratief dossier dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen niet langer schoollopen.”

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET